

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 14. december 2014

Kirke dag: 3.s.i advent/A

Tekst: Matt 11,2-10

Salmer:

SK: 87 * 78 * 276 * 66 * 83,3 * 88

LL: 87 * 78 * 70 * 123

Det er så stort, det lille barn i krybben, som vi snart skal fejre højtid for. Og det er så stort, det vi her i adventstiden hører om Jesus. Det er de helt store perspektiver, hvor vi også må glæde os over, at vi er med i noget stort.

Jesu komme til verden, hans liv, død og opstandelse, og hans komme i himlens skyer med magt og herlighed på Herrens dag, er jo ikke personlige triumftog, hvorved Jesus skrives ind i historien som en helt eller regent.

Tidsmæssigt rækkes der helt tilbage til GT-profetierne. Profetier, der som den i dag, rækker langt ud over vores fatteevne og forestillingsverden. Der skal komme et herlighedsrige og et fredsrige med en overdådighed og frodighed af liv. Blomstre som en rosengård skal de øde vange. Og her skal alt det, der – for nu at blive i billedet – alt det, der her kan opfattes som tornene på livet, det skal ikke længere findes. Udtørret jord bliver til kildevæld. Og på samme måde skal livet fylde hver eneste skabning, så ingen og intet skal rive os ud af livet. Der skal være et rige, som hos profeten kaldes for 'hjem'. Der skal komme en dag, hvor Herrens udfriede vender hjem ad Den Hellige Vej.

Jeg har tit talt om, at vi kun med stor usikkerhed kan gætte på, hvornår mange af GT's profetier har sin opfyldelse. Men vi kan

godt med stor sikkerhed sige, at den profeti har i hvert tilfælde endnu ikke set sin fulde opfyldelse. Men løftet herom er aldrig blevet trukket tilbage – det står endnu. Og vi er indeholdt i det løfte. Vi er en del af noget stort – ikke bare i tiden, men i evigheden.

Vi er en del af noget stort, også når det så handler om ham, der er opfyldelsen og opfyldereren af disse profetier, Jesus. Som nævnt før, så er Jesus-historien og Jesus-begivenhederne ikke en heltehistorien for at Jesus kan heltekåres. Jesu komme til jord, hans triumferende frelses- og fredsinntog i Jerusalem og det derpå efterfølgende påskedrama med kulminationen i korsdød som sonoffer og opstandelse i retfærdighed, og hans himmelske komme på Herrens dag i ægte triumfator-skikkelse, med hærskarer af engle og hele den treenige guddomsmagt fuldt synlig og virksom i sin endelige dom over al ondskab, vantro og ugudelighed – det hele er for os. Det hele er for det enkelte menneske. Gud Herren har vendt det hele mod os, for at vi deri skal vende os med Ham. Vi er så sandelig en del af noget stort.

Og her i adventstiden er dette så koncentreret og åbenbares for os i alle sine største superlativer, i sine mest vidtrækkende perspektiver og i sine afgørende konsekvenser. Og i skærende kontraster. Kontraster, der allerede i sin begyndelse, himmelsønnens menneskelig-blivelse, møder os og udfordrer os.

Vi er en del af noget stort. Vi er en del af det store frelsesværk, som Gud Herren har sat igennem. Når vi derfor i gudstjenesten eller i vort eget tros- og bønsliv påkalder og bekender os til Himlens Gud, så er det ikke fremmede magter eller kræfter, vi vender os mod. Så ser vi blot på det, vi er en del af og har hjemme i.

Det er da fantastisk. Det er da helt fantastisk. Det er så meget større i sin betydning og rækkevidde end om der er eller har været liv 55 mio. km. ude i rummet. Han, som har skabt det hele og er det heles fylde og opretholder, har hjerte og vilje for os. Det er stort. Det er meget stort. Det er så stort, at det ikke er noget, vi skal rejse langt for eller gøre det umulige for. Det kommer til os. Det kommer alt sammen til os – med Jesus.

Eller gør det nu også det? Er vi nu så sikre på, at Jesus er Frelseren? Kan vi tage Jesu liv, hans ord og hele hans gerning for gode varer, eller er det bare et flop? Er han **den**, som kommer, eller skal vi – hvis det hele har noget på sig – vente en helt anden – noget helt andet? Har vi egentlig noget at have vor tro på Jesus i? Er det hele ikke bare så meget for godt til at være sandt, at det er u-sand-synligt? Jeg ved ærligt talt ikke længere, hvad jeg skal tro, hvem jeg skal tro eller hvem jeg skal tro hvad om. Jesus?

Hvorfor er jeg kommet i tvivl? Har jeg ikke selv proklameret Jesus som verdens frelser, højlydt og med begejstring? Har jeg ikke selv højlydt talt mod hykleri og dobbeltmoral og selvretfærdighed? Har jeg ikke forsøgt at vise mennesker i ugudelighed, vantro, overtro og ligegyldighed, at Jesus er sandheden om Gud Herren, at han er vejen til Guds faderhjerte, at han er livet i så fundamental en betydning, at om vi afviser ham, da afviser vi livet, som Gud vil det, og har det kun som vi selv vil det, hvilket vil sige i sin begrænsning og fortabelse? Har jeg ikke forsøgt at få mennesker til at se, at med Jesus åbnes for noget helt nyt i livet? Har jeg ikke forsøgt, når mennesker siger, at der er mere mellem himmel og jord, end vi forstår, så at vise dem, at der er én mellem himmel og jord, som vi må tro – Jesus? Har jeg ikke fortalt gang på gang, at når Jesus kommer ind i menneskers liv, så kommer mennesker ind

i Jesu liv? Han gør vor livsskæbne til sin, for at hans skal blive vores. Har jeg ikke forkyndt det gang på gang for de store forsamlinger og på tomandshånd? Jeg har talt imod religiøs arrogance og snobberi og misforståelse. Mange har lagt afstand til mig. Mange har misforstået mig – hvilket selvfølgelig ikke behøver at være deres skyld. Mange har talt mig imod, hånet mig og ydmyget mig også i offentlighed – for hvad havde jeg egentlig at have det hele i? Kan jeg bevise noget? Kan jeg overbevise?

Længe fandt jeg ro i troen på sandheden i det. Længe fandt jeg trøst i visheden om rigtigheden om Jesus. Længe kunne jeg bære verdens modgang i håbet om tidens begrænsning og evighedens udstrækning og deri kærlighedens fulde fylde. Den kærlighed, hvor ethvert menneske er elsket og værdsat, og Guds åbenbaring er sket i sit endeligt. Men ikke længere. Jeg finder ikke trøst ved det længere. Jeg tør ikke længere satse alene på det – for hvad nu, hvis det ikke er sandt?

Hvad skal jeg egentlig tro – hvem skal jeg tro – hvem skal jeg egentlig tro hvad om?

Og så alligevel, hvad så, hvis det er sandt?

Johannes er ikke den eneste, der har prøvet at sidde i fængsel og opleve at tankerne begynder at gå i ring. Johannes er ikke den eneste, der har oplevet, at tanker kan gå så meget i ring, at man til sidst ikke ved, hvad der er løgn og sandt, fiktion eller virkelighed. Johannes er ikke den eneste, der har oplevet, at sikre fundament skrider under en og det mest selvfølgelig og det, man måske har kæmpet for med indædt iver, pludselig rejser sig som spørgsmål, trospørgsmål, tvivlspørgsmål. Og vi behøver ikke nødvendigvis at befinde os bag tremmer og dør kun med dørhåndtag på ydersiden, for at kunne opleve, at man

har det som om man sidder i fængsel og ikke kan komme ud i livet. Johannes er ikke det eneste menneske, fast forankret i troen, der oplever at troen viser sig som tvivl.

Men Johannes tackler sine spørgsmål på en måde, som mange mennesker i dag ikke gør i lignende situationer. Der er mange mennesker, når tvivlen overtager og gnaver, så går de alle mulige steder hen, for at finde nye svar. Det er også godt nok, at finde nye svar, for de gamle svar giver jo ikke ro, dem kan man jo sige for sig selv i det uendelige uden troens fred til følge. Men når det er troen på Jesus, der lider, så nytter det ikke at søge de nye svar noget som helst andet sted end netop hos Jesus. Det kan godt være, at terapeuter, filosoffer eller andre kilder for livsfilosofi og tænkning eller religion kan give gode svar på livet, men kun Jesus-fokuseret rådgivning kan give gode råd til troen på Jesus.

Derfor går Johannes til Jesus. Sender bud: Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden? Helt overordnet gælder det: Når Gud er vores problem, så er Gud også vores løsning. Det er så ligetil og banalt, som at når vi har problemer med bilen, så kører vi jo heller ikke på sygehuset med den. Er vi vred på Gud, så skæld Gud ud! Er vi i tvivl om Gud, så bring tvivlen til Gud! Handler det om Gud, så gå til Gud!

Jesus svarer ved at henvise til, hvad der sker omkring ham. Det svar kan vi ikke umiddelbart bruge til noget. Kort fortalt handler Jesu svar om, at der sker massevis af undere rundt om ham. Det svar kan vi ikke umiddelbart bruge, for når vi står i en Johannes-situation, så kan vi alt for tydeligt se, at der ikke sker undere rundt om os. Og det er oftest kun, når vi ikke er følelsesmæssigt engageret eller også, at vi har vores på det tørre, at vi kan lave den mellemregning, at der såmænd også sker undere i vores tid, det sker bare ved lægers

mellemværende osv. Jeg er lidt bange for, at vi ofte laver den mellemregning som en søgt forklaring og en ”undskyldning” på Guds vegne, fordi vi ikke har anden forklaring på, at der rent faktisk ikke sker den slags undere iblandt os i dag. I skal ikke bilde mig ind, at der ikke er et eneste menneske, der beder for ebolaramte – men bliver de helbredt, og hvis – er det så et under eller er det den menneskelige indsats? Den kan selvfølgelig også forklares som et under, i og med Gud Herren bruger vores indsats, når nu Han ikke selv er fysisk til stede i verden. Men er det ikke lidt søgt? Er vi ikke nød til – om ikke altid, så i alt fald nogle gange at erkende, at vi ikke har svaret på, hvorfor der ikke sker tilsvarende undere hos os, som tilsyneladende skete på Jesu tid. Og endnu mere forplumret bliver billedet, når vi tænker på, at Jesus helbredte langt flere, end vi konkret hører om, men der var også mange andre i Israel, der stadig led og døde af deres sygdomme, selv om Jesus gik undergørende rundt i landet. Derfor skal vi ikke bare overføre Jesu svar til Johannes til os. Lige i en sådan Johannes-situation kan jeg godt frygte, at det snarere vækker endnu mere tvivl om ikke fortvivlelse end tro.

Men Jesus svarer heller ikke Johannes for at prale af resultaterne. Han svarer heller ikke således, for at få Johannes til at se de konkrete undere. Men han vil have Johannes til at se, at i Jesus sker opfyldelsen af forjættelserne. I Jesus sker det, som Gud har lovet at ville lade ske, når tiden for Hans komme er, som kommer i Herrens navn. Den opfyldelse begynder med Jesu komme og virke på jord, og den opfyldelse har han ladet fortsætte i Åndens virke indtil Herrens dag. Guds fylde af tiden er i gang. Og vejen dertil blev banet af Johannes.

Her i byen har vi Poppelvej, Birkevej, Strøvej og mange flere veje, der hedder noget med –vej. Ny Harløsevej. Vi har en vej med –vej, som hedder det på en anden måde: Kaj Sommers Vej

– ikke Kaj Sommersvej. Kaj Sommers Vej. Det er ikke en selvfølge, fordi der er et personnavn i vejnavnet. For Grundtvigsvej, Jakob Knudsensvej, Ingemannsvej mfl. inde i Hillerød hedder ikke Grundtvigs Vej osv.

På Kaj Sommers Vej bor mange mennesker. Men der er ikke en af dem, der har bygget vejen. Vejen blev lavet, sådan at de, der ville bo der, kunne køre ind ad den.

Sådan en vej, hører vi om i dagens Gt-læsning. Jeg nævnte i indledningen, at vi er en del af noget stort, når vi er en del af Jesus-historien. Jeg nævnte også, at Herrens udfriede skal vende hjem ad Den Hellige Vej. Det er vejens navn. Den Hellige Vej. Det er da noget af en adresse at have.

Vi skal ikke anlægge Den Hellige Vej. Den er lavet. Den begynder ved en krybbe i Betlehem, går forbi døden og Golgata og fortsætter ind i livet i et herligt, paradisisk fredsrige, hvorfra vi skal vente ham, som kom, når han kommer. Ham skal vi vente og ingen anden; han, lyslevende med Guddoms-magt, som var, som er og kommer.

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen